

*HIL – Ljubavna poezija
Valentino 2023.*

Ivan Čuljak
Željko Erceg
Ana Ganza
Branka Grakalić
Mirjana Kelic Babic
Patricia Ávila Kuljiš
Nadica La Rosa
Josip Lucić
Helena Mamich
Saniela Matković
Katarina Pejaković
Ana Petrović
Pero Rotim
Ivanka Sabolić
Zoran Sova
Maja Tomas
Mario Višković
Vlado Visković

Ivan Čuljak

LJUBAV UZ MORE

Šetajući pored morskih vala
Nas je sretna zora zaticala
Naše šetnje trejale su dugo
Ljubili smo samo jedno drugo

Uz more smo vrijeme provodili
Ljubili se, nerazdvojni bili
Sjedili smo s nogama u moru
Zagrljeni čekali smo zoru

Plavo more divilo se nama
Toj ljepoti i našim željama
Brodsko svjetlo što sja u daljinu
Naše tajne nosi na pučinu

Svjetionik što brodove vodi
I što svijetli noću bez prestanka
Našu ljubav gleda i divi se
Kao plavo more poslije kiše

Ljeto prođe nema zagrljaja
Naša ljubav došla je do kraja
Ko brod kada u luku uplovi
Prestadoše naši lijepi snovi

VALENTINA NE ČEKAJTE

Ljubite se kad stignete
Valentina ne čekajte
On je jednom u godini
A vi češće poklon dajte

On je svetac zaljubljenih
To u svetom pismu piše
Ako nekog stvarno voliš
Ne treba ti ništa više

Ljubav ljude sretnim čini
Ljubav daje i uzima
Ljubav je kad nekog voliš
Ljubav čudne čari ima

Tu pravila nekih nema
Ni zakona ni bontona
Jeli ljubav uzajamna
Znaju samo on i ona

Na svakome odmah vidiš
Uzima li ili daje
Jeli sretan u ljubavi
Il mu ona bol zadaje

Valentina nekad davno
Čak su rijetko i slavili
A poklone i darove
Švaleri su izmislili

Željko Erceg

KOME REĆI DA SAM SAM

Noći svake kada počnem
Oči sklapati
Uspomene naše drage
Meni ne daju.
Misli moje odmah krenu
Doma do tebe
A niz lice suze same padaju.

Pa ti lice tvoje drago
Te pomilujem
Usne tvoje tople meke
Nježno poljubim
U tren svaka noć mi prođe
Oka ne sklopim
Kome reći da ćeš moja
Zauvijek ostati.

Da li mjesecu zlatnom
Što u noći mi sija
Da li zvijezdi sjajnoj
Što za boli moje zna.
Kome išta reći,
K'o da itko mari -
Što sam sam.

SAMO DA JE ONA TU

Što mi noćas tamna noć
Bože moj,
A pun mjesec sija.
Što mi noćas srcu teško je
Bože moj,
a nebo puno zvizda.

Što gitare plač ja čujem
i što svaka žica jeca
zašto pjesme što ih pjevam
prepune su suza.

Samo da je ona tu
ne bi bilo noći tamne
samo da je ona tu
ja vidio bi zvizde sjajne.

A gitara pjevala bi,
pjesmu veselu,
O bože moj, samo da je ona tu.

Ana Ganza

PRVA LJUBAV!

Moja prva ljubav
bila si mi grudo,
mladenačkim zanosom si
opila me, ludo.

Poljubac si, prvi,
u moru mi dala,
uzdrhtale nježne usne,
valom milovala.

Na brdima, usamljenim,
u maglu si svila,
izgubljenu dušu moju
i kucaj mog bila.

U proljeća mrtva, moja,
klijala si nadu novu,
molila me neumorno,
ne napuštaj zemlju svoju.

Požudan si pogled krila
u dugama žarkih boja,
u sutonu mog života,
ostala si ljubav moja.

KANADA!

Obasjala si me suncem
u kišnim danima,
ugrijala uz ognjište,
u zimskim olujama.

Smirila jezera i rijeke
da plovim po njima,
kad nade tonu
u životnim sutonima.

Obnovila šume i polja
mojim sadnicama,
u tvojoj prostranoj zemlji
s patriotskim razlikama.

Dala si mi toliko toga
Na što se mogu osloniti,
ali moja ljubav za Hrvatsku
pomaže mi dalje broditi.

Branka Grakalić

UZ KAMIN

Kako je toplo
sjediti uz kamin
dok vatra gori
gledati kako toplina
okolo se širi
pucketa drvo
đušu mi grije
boja plamena me miluje
sjedim uz vatru
mislina polijećem
u davnine
kad snježilo je uporno
a u dvorcu toplina
i bijah na tren
princeza iz priče
u haljama bogatim
i bijah mlada
dok za njim ostajahu
tragovi jahača u snijegu
što pismo mi donio
o kakova sreća me oblila
sjedoh uz kamin
i čitah rukom ispisane riječi drage
al' ispade mi pismo
iz ruke ohladnjele
jer bijahu to posljednje riječi
zbogom draga vidjet se
više nećemo
jer tu stojim
pred tvojiim vratima
potrčah otvorih vrata
al tu ne stajaše nitko
nitko osim moje zaljubljene želje
da se vrati
gori vatra u kaminu
s njom izgorjela je
prva i jedina ljubav
života

PROZOR

Stajala je kod prozora iza zavjesa
promatrala vrt prepun mirisnog cvijeća
slušala je tiho pjev ptica nepoznatih
osjećala je svu dubinu prirode
od koje se davno odmakla
zaboravila je sve mirise i okuse
jer u sjećanju je nosila samo jedno
mirisno ljetno sjećanje
sjećanje na davne nezavršene dane
izgubljene prve ljubavi u svitanju
pod okriljem mjeseca i pučine mora
bilo je to davno kao da se i nije dogodilo
a ipak je ostalo uklesano u slan kamen
iznad gnijezda galebova koje je obilovalo
svim nedosanjanim čipkama prošlosti
našlo se tu i pismo sakriveno duboko u pukotini života
otvorila ga je počela čitati a onda joj se učini
kao da lebdi u svom nestvarnom ali
beskonačnom svijetu prve ljubavi nikad zaboravljene

sve je postalo oko nje ružičasto crveno ljubičasto
ipak... snovi su se ostvarili

Mirjana Kelic Babic

ZAGREB MLADOSTI JEDNE

Ostaju zauvijek sjećanja
na slova u Spomenaru.
Šetnje kraj rijeke Save
i pogled na ulicu staru.

Zauvijek duša mi čuva
slike iz školskih klupa.
Vremena uz roditelje
dok živjeh s njima skupa.

Poznate zvukove grada
i ljepote okolnih mjesta.
Kroz Podravsko selo majke,
vodi me ljubavi cesta.

Simpatije djetinjstva dane,
uz slatko čeznutljive boli.
Zagreb mladosti jedne
srce mi zauvijek voli !

UVIJEK MI DOĐEŠ

Uvijek mi dođeš kad misli krenu,
do doma moga i svega dragog.
Misleći tako u svakom trenu,
na pogled tvoj osmijeha blagog.

Uvijek mi dođeš i kad ne želim,
Jer želja može jako da boli.
Kada sudbinu samoćom djelim,
a srce te ne zna prestat da voli !

Patricia Ávila Kuljiš

NAĆI ĆEŠ ME

Kad odrasteš, vjerojatno ću otići. Letjet ću kao pero na vjetru.
Ali sigurno ćeš me pronaći u stihovima.
U onima koje sam ti napisao jednog dana, kad si bio mali kao orah.
Odvest će te do mene. Ili ću proći kroz njih. Tko zna.
Ovisi o tome kakav ti je duh.
Kakvi su tvoji dani.
Ovisi o tome koliko voliš čitati.
Ili kako me se želiš sjećati.
Knjiga može biti most, prozor ili krila.
To je most koji te usidri kad negdje stigneš.
Prozor kroz koji se možete voljeti i otkrivati.
Knjiga će ti dati krila da slobodno odletiš kamo god želiš.
Zato um koji ju piše ostavlja svoju bit u njoj.
Tamo, u toj knjizi, bit će jedna mala duša moja.
Ne puštaj je. Nemoj je posuđivati. Nemoj je izgubiti
I zapamti da ako ju otvoriš s potrebom da zagrliš svijet....
Naći ćeš me..

Nadica La Rosa

NOĆAS...

O`Bože kako je prazno ognjište na kome spavaju moje sjene...
Kako je tužan jauk uspavanog lahora u tuđoj kosi...
Kako riječi odjekuju tišinom i ništavilom
(a željni smo samo topline zagrljaja)...
Zaboravljam čas i gubim se u trenutku osjećaja...
Ne brini prijatelju daleki, tu sam uvijek
Znaš gdje me možeš naći...
Na putu zaspalih vihora želja...
Budi ljepota i razum (zračiš njima)..
Budi glas i drhtaj strune snova...
Budi svemirski putnik
Koji traži izgubljene prerijske kapljice nade na uzavrelom pijesku života..
. .
Budi moj pogled istine i skini mi plašt iluzije sa ramena...
Pokaži mi put razuma i rasijeci okove zabluda...
O`Bože, koliko jako može odzvanjati samoća
I šuštaj ispruženih ruku iz Mora...
Pa tko sam ja...
Što uzalud pokušava darivati tijelo slijepim lešinarima...
Što prolazi pored izvora života
I boji se zamutiti površinu zrcala drhtajem svojih želja...
Dok pokušavam lebdjeti između stvarnosti i sna,
Bojeći se dotaknuti sadašnjost
I pokleknuti pod prvim jesenjim mrazevima...
Odlazim...
Nestajem...
Povlačim svoje skute željne milovanja morskih valova...
Sa okusom soli na usnama i ranama koje peku užeglim pečatima laži...
O`Bože... zaustavi bijesnu riku prosjaka na padinama života dok puži za
sjenom ljubavi...
Dok ljudi grohotnim usnama sabiru pohotu sa tuđih pragova i zatvaraju
vrata srca lokotima i vežu vjernost lancima...
Dok žedni piju sa latica pustinjskih ruža i hrane se skeletom sjećanja...
Tama i svijetlost se drže za ruku i u vrtlogu sekundi izmijenjuju
postolje...
Zar ima Nade za dalje ?
Noć napušta praznu postelju snova...
Prošlo je pola stoljeća...

Ponovno sam na pragu djetinjstva i dohvaćam kulu od karata..
Ne budi me,
Ostavi da udišem zablude i otkrivam nedorečene stihove...
Idem...
O, budi sretan tamo gdje nema mjesta za mene...

KADA

Ah... kada bi ova okovana duša
Konačno mogla poletjeti dalje...
Raširiti krila bez jauka...
Kada bi oko pogledalo
U sunce bez suza
A ruke ispružene u tami osjetile žar plamena.
Kad bi u kapi kiše vidjela sunčanu stazu
I poželjela potrčati bosih stopala...
Kada bih mogla osjećati miris Mora
Na zelenim livadama sjevera
I vjerovati u novo sutra...
Ah... kada bi ova duša zaboravila
Kako je nježna uspavanka valova
I opojan miris čempresa i lovora...
Kada bi mogla nastaviti tamo
Gdje je zaspalo jučer u naručju sutra...
Kada... Kada ... Kada...
Osmijeh mi lebdi u kutu usana.
Sakriveni su strahovi,
Zaključana nadanja...
Kada otvorim oči
Možda neće biti ničega...

Josip Lucić

ČEKAM TE

Čekam te u tami, svoje samačke sobe.
Obećala si da ćeš doći.
Čekam te sa čežnjom u srcu,
da dođeš i pružiš mi vreli dah, ljetnje noći.

Čekam te, zapalio sam svijeću,
na stolu je boca ohlađenog vina.
Čekam te, što te nema? Noć do zore još malo sati ima.
Jos uvijek čekam, ako ne dođeš, prepustit ću se snima.

Čekam te, osluškujem zvuk tvojih koraka
lupkanje tvojih papuča, po starome trjemu.
Čekam te sa uvjerenjem, da ćeš mi doći
i da ćeš biti moja, da nećeš ove noći otići k njemu.

ŠTO JE LJUBAV

Ljubav je snaga koja
pokreće svijet.
Zbog nje je život,
tako romantičan
i lijep.

Ljubavi ima raznih.
Ona nas prati od mladih dana.

Kad smo prvi put
Rekli, volim te mama,
također i roditeljska ljubav prema nama.
Najljepša je mladalačka ljubav,
naivna, nevina i čista.

Kad srce bira, a mozak stoji,
nitko nikakve novce ne broji.
Kad si zaljubljen i imaš sve i ako nemaš ništa.

Postoji ljubav prema Domovini,
prema onome kutku svijeta, koji se zove dom.
Što svatko od nas, kada iz nje ode, nosi u srcu svom.

Ljudi je vole, ljudi je štiju, ljudi joj se dive,
to znaju najbolje oni koji u tuđem svijetu žive.

Bog je ljubav i ljubimo ga stog,
jer ljubav nam je dao Bog.

Ljubav je nešto divno što
Čovjeka, sretnim i zadovoljnim pravi.

Zato ljubimo bližnjega svoga i
slavimo praznik ljubavi.

Helena Mamich

LJUBAVNI HAIKU

#u tihoj noći
otopile se zvijezde
tebi na dlanu

#strpljiva ljubav
rasvijetlila kanjone
zagubljenih stvorenja

Sanijela Matković

KADULJA

Drhtah na rubovima
Suhozida noći
Dok su njegove ruke
Rastavljale moj svemir
Na nejednake cjeline
Pretvarah se u pticu
Optočenu prahom srebra
Dok je jedan čovjek
Na mojim usnama
Gradio carstvo bijelih ruža
Što sličje na bisere.

SLUŠAJ

Kako da ti kažem
Da su pauci opet spleli
Pokrov od kristalne paučine
Znaš
Jutros su tratinčice dozivale meketave šume
Bijaše to nevina pustolovina života
Naspram humaka onih što odustaše od iskoraka
Slušaj
To se šume glasaju tvrdim valovima ljeta
Što ga odaslah kako klikere
Pred nogama razdragane djece.

Katarina Pejaković

SEDAM POSTAJA LJUBAVI

1. postaja - POŽUDA

Ovdje se sreće netko bolji, ljepši,
pametniji i čarobniji koga odmah
poželiš za sebe. Samo za sebe!

U očima zablistaju zvijezde i prestaju
sve druge potrebe: potreba za hranom,
za spavanjem, za razmišljanjem.
Seliš se u balun.

2. posatja - EUFORIJA

Neka čudna mučnina para unutrašnjost.
Osjećaš uzbuđenje i malaksalost, iznutra i izvana.
Otkrivaš snagu za koju nisi znao da postoji.

Ovu ljubav nećeš shvatit' olako.
Lebdiš kao pero, mogao bi i poletjeti.
Iz srca bih zapjevao!

Sve ti je lijepo, sjajno, osim jedne male
tjeskobe u dubini stomaka
koja te tjera na bjeg.

3. posatja - STRAH

Tu se rađa sumnja. Pamet se otriježnila;
Plašiš se vlastitih potreba, i počinješ vjerovati
da je sve zabluda, da to nije ono pravo.

Pitaš se može li itko voliti tebe, slabo
i grješno, nesigurno biće, puno sumnje.
Planiraš neki brzi zaokret.

4. postaja - AVERZIJA

Obuzima te potreba da žvačeš bez prestanka,
gledaš crtiće u mračnoj sobi cijeli dan
i vičeš na sav glas: što će mi to?

Pomišljaš da si izgubio pamet ili je sve san,
neka drska podvala života.
Zar je ovo ljubav? – Ponavljaš dugo u noć.

Na sve su te upozorili kad si bio trinaest
i neiskusani; i ponovno kad si bio trideset
i još neiskusniji. Shvaćaš: ranjiv si!

5. postaja - STVARNOST

“Ljubav je kocka” ... ponavljaš,
ako ti nisu rekli, shavit ćeš i sam.
U pravoj se igri igra na sve ili ništa.

U igri možeš pobjediti; možeš i izgubiti.
i možeš ispasti jer si igrao nepravilno,
ali ne možeš neriješeno završiti!

Ako pobjediš možeš nešto dobiti,
ako izgubiš, možeš nešto naučiti
kao to da zlato nije sve što sjaj!

6. postaja - ODRICANJE

Ljubav je trud. Lako je voljeti bez truda,
bez bola i odricanja; kad te ništa ne košta.
Već je teže kad se nešto traži od tebe;

U nedoumici si, možeš li ti to dati.
Srce je najjači mišić u tijelu. I najtuplji.
Koliko god se puta slomi, opet srlja u bol.

Tješiš se: ovaj put je drugačije.

7. postaja - LJUBAV

Dakle, to je ljubav:
postavlja zahtjeve i nudi otkupljenje.
Ponekad poželiš pobjeći

jer ti to sve skupa ne treba:
povjerenje i odgovornost,
iskušenje i sigurnost.

Ipak ostaješ.
Ostaješ i puštaš ljubav
da zavlada tvojim duhom
jer već vlada tvojim tijelom.

Smiruje te i jača.
I shvaćаш da je to ono pravo
jer jedino ljubav posjeduje tu moć.

Ana Petrović

U OSVIT ZORE

Jutro
obasjano suncem
izvlači mi osmijeh
zanesen
Tvoj lik
Isprepleten uspomenama
ponesen valovima
sjećanja
me opija
U osvit zore
zagrljeni
Ljubavnim zanosom,
opijeni.
Naši pogledi
igraju čudnu igru
samo zaljubljenima
znanu
Naše ruke
istražuju
nemirne i zanosom
opijene
Nase usne,
obećaje vjernost
zauvijek
Jednom davno
u osvit zore

U OKU TVOM

Mjesec lagano,
plovi nebom
dok se tama
tiho rasplinula pod
raskošom
njegove svjetlosti
proviruje
kroz prozor
osvjetljava
tebe, tvoje lice
Tvoj pogled se na trenutak
zaustavi na meni,
a već sljedeći
upija ljepotu
Te mjesečine
koja
ima čarobnu moć
Lagano u tišini,
bojimo se disati.
Bojimo se bilo kakvom riječi,
pokvariti,
ovaj trenutak,
beskonačne sreće
Sa rukom u ruci
blaženog osmijeha
na našim licima
želimo utonuti u
besmrtnost
baš kao i ovaj mjesec
koji lebdi
u beskonačnosti
u beskrajnu svemira u oku tvom.

Pero Rotim

ZBOG NJEGA

Suza je krenula, a ja sam je vraćala natrag,
dala joj nisam da lice mi kvasi,
ruke su drhtale, a nije ga bilo
da me zagrlji,
da me shvati.

Osjećaj u meni gorak je bio,
dok miješao se očaj,
bol i tuga.
Bila sam potresna kada sam saznala,
da mjesto je moje uzela – druga.

Zašto,
kako,
razumjeti to nikako nisam mogla.
Danas, kada se prisjetim svega,
srce me zaboli zbog toga.

Sad je to prošlost s okusom gorkim,
tragom koji na srcu mi osta;
njegovo ime na usnama mojim
– umjesto slasti – gorčina posta.

VRIJEME, MOJ DAR ZA TEBE!

Putujem, tražim,
dotičeš ,
uzimaš i opet ostavljaš.

Žurim,
gledam na sat, ljutim se,
stalno te opominjem i požurujem.
Zaboravljam da sam s tobom,
i da je to najljepši trenutak istine
- koja se trenutno događa.

Vrijeme koje je sad i ovdje
stvarnost je,
prošlost je iza nas
- a budućnost?
Tko zna hoće li nam se uopće dogoditi.

TVOJE RUKE

Sunce polagano tone u modru pučinu
Pomislih: more je
Naše more
Povjetarac mi lice miluje
Pomislih: maestral je
Mirise kasnog ljeta osjećam u zraku
Pomislih: lavanda je.

Ali more nije naše
Nije more Jadransko
Jezero Erie je.
Ni vjetar maestral nije
Neznani vjetar propuhuje.
Ni miris lavanda nije
Žuta trava uz obalu miriše.

I ništa isto nije
I ništa me u mladost ne vraća.
Samo su iste ruke tvoje koje me sada miluju
Samo ruke tvoje u mladost me vraćaju.

OPROSTI MI IVO

Sve ljubavi moje u šaku bi stale
Ljubavi velike i ljubavi male
Među njima jedna kao biser blista
Lijepa, snažna, iskrena i ko' suza čista.

Usne naše slane fenjeri na nebu
Riječi nježne tvoje u mrežu me love
A ja pola riba, pola žena
U mrežu bih uhvaćena.
Slušam tebe, slušam more
Na zornicu zvona zvone
I kad jutrom sunce pozlati nam tijela
Tijelo tvoje morska stijena
Tijelo moje morska pjena.

Odlazimo tiho
O ljubavi samo oči nam govore
Moje oči potočnice
Tvoje oči plavo more
Na ljubav se vječnu kletu
Prkosit će svijetu, vjetru.

Više došla nisam
A kad si me sreo
Tražila sam prave riječi
A njih nije bilo.

Tragove u pijesku izbrisalo more
No ni more tako moćno nije
Da obriše ono što mi duša krije.

Oprosti mi Ivo
Ja sam bila kriva
Oproštenje ja ću tražit
Dok god budem živa.

Zoran Sova

DVIJE HARFE

Spustit ću se niz slapove tvog tijela
na prstima što pletu paučinu dodira.
Posijati novo sjeme plamena
što osmjehe veze u nama.

Ljubav nam dolazi puževim korakom
spušta latice mirisnih nada,
ti posta biser
što u meni školjku svoju traži.

Zagrlit ćemo se kao dvije harfe
što sviraju istim žicama
i našim srcima više nikada
neće trebati vina.

Knin, 2000

ANĐEO U NOĆI

Blistava kao anđeo u noći
dok se dan tvojim imenom budi
hladnu i nemirnu rijeku,
što se iza brda skrivala,
zanosnim obalama svog tijela
ti si ugrijala i smirila.

I sve dok šapat noći
grli izgubljena polja
uz grmljavinu mogu padati kiše,
a dani biti bez svjetla,
mutni i bez toplote ljeta,
ti ćeš biti žena
vrijedna moga leta.

Maja Tomas

KADA MI DOLAZIŠ

(Ranku)

Kada mi dolaziš
ja znam-
to blagost meni dolazi
Kada mi dolaziš
ja znam-
to nježnost meni dolazi
Kada mi dolaziš
ja znam-
jer i dah je tvoj drugačiji.

JUBAV ZA VIKE

Ča je ostalo
U ovoj duši
Nošenoj pustin
Vitrima...
Pasali su dani
Lipi i grubi...
Sve ka došlo
Je na svoje...

Jubav nas je timbrala
Jubav nas je grijala
Jubav nas je
Za vike vezana.

Pasali- prošli
Timbrala-obilježila

Mario Višković

NEĆUN JO ZBUDIT

Na zelene trove na nazad je ležala,
plavo nebo nad sobon špijala.
Mićo je bluzico odbotonala,
ciklamini o rokah med sahci držala
i smehon na licu, na suncu, zaspala.

Z dahon beli sahcići so nje se digevali.
Kosići so kako munjeni kantali.
Okale glovi so nje zlotni vlosi pali.
Kako svetica je na suncu blješćala,
na mladaletak je dojala.

Gledan jo lacan i žejon tega tela.
Ali nećun jo budit,
raje ćun o kole mrzle vodi popit.

Forši mene sanja.

NAŠA STEN

Naša sten je još vajka na sejnen mestu,
još se vajka pece na onen lepen suncu
kede smo skupa po lete sedeli,
sramežljivo se za ruki držali
jedon drugega nasmejano gledali
nogi jedon o drugega rivali
i skupa hi o more mocili.

Da je to Naša sten smo vajka znali.

I saki don kad smo na to sten prihijali,
smo na sejnen mestu sedeli,
naše ribice kako se igrojo smo gledali,
racíci smo po kamenjah čepivali
i nopet hi o more spread nas hitali.

I saki don kat smo se na Našo sten tornali
ribice i racíci so nas tamo cekali,
so nas poznali i so se s nami igrali.
Na Naše stene smo ja i ti ležali,
na teplen suncu smo se pekli,
z nogami more smo mutili
i lice smo si na delikato gladili.

I sako vecer smo Našo sten puščali
da bimo se jutre don nopet nonjo tornali.

Danas je ta sten soma ustala,
son jo so videt, son se nonjo se
ma Ti se nesi nikat tornala.
Bin to sten najraje snami doma ze.

Seda anke ku i na nje sedin
sunce me više nece teplit,
ni naši racíci ni naše ribice više ni ne vidin
ni nogi o more više ne moren mocit.
Ki zno ku više i ta sten zno
da je propijo ona bila Naša sten.

Vlado Visković

LJUBAV IZ SNOVA

Ne mogu vam to reći
nedostaju mi riječi,
ljubav je jača njena
oduvijek je u mene zaljubljena.
Nisam kriv tome nimalo
do njene ljubavi mi je stalo,
u grudima srce se radosno smije
s ljubavlju me svojom grije.
Ne treba mi inspiracija
samo jedna je Croatia,
koja me čeka vjerno
srce je za ljubav spremno.
Kao ljubav prva me čeka
koja se ne zaboravlja,
teče kao nepresušna rijeka
meni ljubav na dar ostavlja.
Nebo nas obasjava
ljubav se s ljubavlju spaja,
ništa nas neće rastaviti
zauvijek ćemo jedno biti.
Volim je samo gledati
svu svoju ljubav ću joj predati,
nikad je neću iznevjeriti
oduvijek ću samo njen biti.
Ne pitajte me ništa
vodi nas jedna ljubav ista,
koja nikad ne prolazi
samo našu vjernost traži.

OBEĆANJE

Jednostavno živim
svijetu se oko sebe divim,
pišem za svoju dušu
i kad zimski vjetrovi pušu.
Dolazi uskoro proljeće
sanjam ljubav skoro svako večer,
želim samo s tobom biti
ljubav ne smijem izgubiti.
Možda pretjerujem
glas savjesti ne čujem,
koja mi tiho zbori
za ljubav se srcem bori.
Ne razumijem ni sebe
jer tražim samo tebe,
ti si mi u mojim snovima
svim pjesmama zaljubljenima.
Gledam otvorenih očiju
gdje se zaljubljeni kriju,
to znamo ja i ti samo
ljubav je naša draga tamo.
Uzmi što ti srce daje
svijet ljepši iza nas ostaje,
jedno ću ti obećati
svu svoju ljubav ću ti dati.
Nisam se promjenio
tebi sam ovu pjesmu namjenio,
jer srce samo jednom ljubi
svoju ljubav nikad ne gubi.